

ספירת העומר (6)

עושים זאת? ע"י קרבן העומר. ברגע שאנו מתנתקים מכח המשיכה הארצי, אנו כבר לא קשורים לאדמה. אנו עולים יום אחרי יום ולא נופלים. לפענ"ד זה המובן הפשוט של מצות ספירת העומר.

רב פינקוס זצ"ל בספרו "פסח ספירת העומר"

מעלת ההתמדה והרציפות

כתוב בתורה "וספרתם לכם ממחרת השבת...שבע שבתות תמימות תהיינה" (ויקרא כג). ידוע שיטת הפוסקים הסוברים ששבע השבתות חייבות להיות תמימות ואם שכח יום אחד ולא ספר שוב לא יספור, ולהלכה אנו חוששים לשיטה זו, ואדם ששכח לספור יום אחד ממשיך לספור בלא ברכה. הרי שהרציפות והתמימות מעכב את ספירת העומר. ללמדנו באה התורה, ההתמדה והרציפות הם תנאי חשוב לקבלת התורה.

ספר "אוצרות התורה ספירת העומר"

שבתות תמימות

"וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה" במדרש ויקרא רבה איתא: תני רבי חייא שבע שבתות תמימות תהיינה. אימתי הן תמימות? בזמן שישראל עושיין רצונו של מקום! **המגיד מדובנא** כהרגלו, ממשיך זאת למה הדבר דומה: שני עניים שהלכו בדרך מעיר לעיר ומכפר לכפר והיו מסבכים על פתחי נדיבים ואספו מעט ממון. האחד שנבון היה, אסף פרוטה לפרוטה, ומשנצטברו בידי פרוטות די הצורך החליפן בדינר, דינרים החליף בסלעים, וסלעים החליף בשקלי זהב... לעומתו, חברו היה מבזבז כל פרוטה שהגיעה לידו. כששבו השניים לבתיהם, חזר האחד ובידיו שקלים רבים לפרנסת ביתו, ואילו השני שב בידים ריקות. כך גם הנמשל: כשאדם משכיל לחשב כל עיתותיו שלא ילכו לריק, אזי בכל עת פנאי שיש לו, ואפילו מועט, מנצל הוא את זמנו ולומד מעט, וכך צובר לעצמו הרבה דפי גמרא, עד שנמצא בידו אוצר גדול. לא כן האיש הבטלן אשר איננו מחשיב את זמנו לבסוף אין בידו מאומה!

המלקט

ספירת העומר, להתרחק ממצרים

"ספירת העומר דבר תורה". מדוע סופרים מהמספר הקטן למספר הגדול? והרי זה היה צריך להיות בדיוק ההיפך צריכים לדעת כמה נשאר עד מתן תורה ולא כמה כבר עבר? מדוע סופרים מה שעבר ולא כמה נשאר? וכמה תשובות ניתנו לזה נביא כמה מהם:

למה מונים ספירת העומר?

כתב רבינו ניסים בסוף מסכת פסחים בשם אגדת חז"ל: בשעה שאמר להם לישראל במצרים "תעבדון את האלוקים בהר הזה" אמרו לו: אימתי עבודה זו? אמר להם: לסוף חמישים יום, והיו מונים כל אחד ואחד לעצמו, מכאן קבעו חכמים את ספירת העומר. בזמן הזה שאין לנו עבודה בבית המקדש לא עומר בפסח ולא ביכורים בעצרת אבל עיקר עבודת ה' וקבלת עול תורה הרי יש לנו תמיד. אף אנו מכינים עצמנו לעבודה זו שבידינו כשם שעשו אבותינו שיצאו ממצרים שגם הם כמונו לא זכו לקיים מצות העומר, שהרי לא באו לארץ ומנו רק לקבלת התורה שציפו לה ואף אנו כמוהם מצפים תמיד לקבלת התורה ומונים לה בצפייתנו. משל למה הדבר דומה? לשר אחד שעבר בדרך ומצא אדם אחד מושלך בכור שהיה אסור שם, אמר לו השר: אני אעלה אותך ואוציא אותך מהבור הזה, ולזמן פלוני אתן לך את בתי, ושמח אותו אדם שמחה גדולה, אמר בלבו 'לא די שהוציאני מהבור הזה, אלא עוד רוצה ליתן בתו! וכן עשה השר, הוציאו והלבישו בגדים נאים וכסף וזהב נתן לו, כשראה אותו האיש שהשר קיים כבר מקצת דבריו, התחיל למנות מיד כמה זמן יש עוד למה שקבע לו השר לתת לו בתו.

ספר "ברכת חיים"

קרבן העומר

קרבן העומר בא משעורים, מאכל בהמה, וזו ממש הסוגיה של ספירת העומר, חג הפסח מוגדר כ'לידה' של עם ישראל. ביום הראשון של חג הפסח אנו זוכים בו למדרגות עצומות, היהודי דומה בדעה זו לתינוק במעי אמו שמלמדים אותו את כל התורה כולה, אך לאחר מכן הוא צריך להתחיל מחדש. כאשר מסתיים היום הראשון של החג עלינו להתחיל ולבנות את עצמנו ולצורך כך אנו מקריבים את קרבן העומר, הבא משעורים, מאכל בהמה. מה פירוש הדבר? כאשר יהודי מקריב לפני השם יתברך את מאכל הבהמה, פירוש הדבר שהוא מתנתק מהבהמיות. ואז העליה הרוחנית פתוחה לפניו, הוא יכול לספור יום אחד אחרי השני ללא הפסקה עד שהוא מגיע ליום החמישים. שבעת השבועות הם הטבע, יום החמישים הוא הכתר! וזו המהות של ספירת העומר, האדם סופר, בונה את עולמו הרוחני, וממשיך לספור בזכות ההתנתקות מהבהמיות, כל חיינו בנויים משלבים של עליה וירידה, בראש השנה אנו עולים ואח"כ יורדים וכך בכל החגים. אנו מעפילים עד הירח אבל מוצאים את עצמנו לפתע למטה מעשרה. וזאת משום שאף פעם לא ניתקנו וקרענו את עצמנו מהבהמיות. הסוד של העליה הוא לספור ברצף עד היום החמישים! ואיך

זרה. עכשיו כדי להתיר את האישה לבעלה, היא צריכה לספור 'נקיים'! עד ל'חטונה' בחג מתן תורה.

ספר "דרשות בית ישי"

החלכה: אם יודע שיפסיד מימי הספירה

מי שעתיד להפסיד יום אחד מימי הספירה וכגון חולה שיודע שיצטרך לעבור ניתוח, ולא יוכל לספור ספירת העומר במשך לילה ויום שלמים, אף על פי כן רשאי להתחיל לספור בברכה. ואע"ג שדעת החיד"א שאם דילג יום אחד ולא ספר, כל ברכותיו שבירך עתה היו לבטלה, ולפי דבריו מי שיודע מראש שיהיה אנוס לדלג ספירת יום אחד לא יתחיל לספור בברכה, מ"מ דעת רוב הפוסקים שאין ברכותיו שלמפרע לבטלה, ולכן אם יודע שיצטרך לדלג יום אחד יספור עד ליום ההוא בברכה ובפרט שיש לקוות שזכות המצוה כל יום בדביקות והתמדה תגן בעדו שלא יצטרך להפסיד מכאן ואילך את הספירה בברכה. "הילכות מועד" רב אופיר מלכה שליט"א

פתגם: השתיקה נשמעת יותר מן הצעקות.

ספר "שמחלה"

חקירה: היסח הדעת בתפילין

איסור, או שרק אינו מקיים את מצוות תפילין (משיב דבר ספר קובץ יסודות וחקירות 1)

סיפור: דבר שבמנין

שאלו את מוהרי"ל רבה של סלוצק: בידוע שלעת זקנה נחלשים יצריו של האדם וכל תאוותיו בטלות, פרט לאחת, תאוות הממון, מה טעמו של דבר?, השיב הרב: כידוע ממון הוא דבר שסופרים ומונים אותו, וקיימא לן: "דבר שבמנין אפילו באלף לא בטל", אפילו אם יחיה האדם אלף שנה, תאוות הממון אינה בטלה!

ספר "חד וחלק" חלק א'

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, הרסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בן קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליו, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רבקה בת ליוה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטיין היימה שמחה. זיווג הגון: לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ולציפורה לידיה בת רבקה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'ייתל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מורים משה בן מרי מרים. משה בן מול פורטונה. שמחה בת קמיר. מיכאל צ'רלי בן ג'וליית אסתר. אמיל חיים בן עוז עזיזה, לינה רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים.

1) עיקר הספירה היא התהליך ולא היעד, ההגעה למתן תורה ללא הכנה מתאימה אין בה ולא כלום.

2) סופרים בכמה התרחקנו מתועבת מצרים כפי שמבקש ה': "כמעשה ארץ מצרים לא תעשו..." אדם שמתרחק מתועבות מצרים יכול להגיע למתן תורה

3) כיון שיכול האדם לבוא לידי רפיון שלא הצליח להגיע לדרגה גבוהה ולהכין עצמו. אומרים לו תספור מה שעבר, תביט לאחור תראה כמה התקדמת ונסה לעשות את המאמץ האחרון. המלקט

בדיקה ושבעה נקיים לעם ישראל

בספר 'דרשות בית ישי' הוא מביא זוהר הקדוש נפלא המחבר בין קרבן העומר לספירת העומר. אומר הזוהר הקדוש: קרבן העומר, בא להתיר אישה לבעלה, הכוונה למנחת העומר, של מנחת סוטה. ספירת העומר, כמוה כספירת שבעה נקיים. הוא מסביר את הדברים באופן הבא: בשעה שיצא עם ישראל ממצרים, היה עובד עבודה זרה, שנאמר (יחזקאל כ, ח) "ולא אָבו לְשַׁמֵּעַ אֶלִי אִישׁ אֶת שְׁקוּצַי עֵינֵיהֶם לֹא הִשְׁלִיכוּ וְאֶת גְּלוּלֵי מְצָרֵים לֹא עָזְבוּ וְאָמַר לְשַׁפֵּף חַמְתִּי עֲלֵיהֶם לְכָלוֹת אִפִּי בָהֶם פְּתוּף אֶרֶץ מְצָרִים". עם ישראל עבד עבודה זרה במצרים. עבודה זרה, נמשלת בלשון חז"ל, לבעל או לאשה שבגדה בבעלה. הראיה לזה, מספרת (הגמרא במסכת עבודה זרה נה). שאל אגריפס שר צבא את רבן גמליאל, כתיב בתורתכם (דברים ד-כד): "כי ה' אלוקיך אש אכלה הוא אל קנא". כלום מתקנא אלא חכם בחכם וגיבור בגיבור ועשיר בעשיר? אמר לו אמשול לך משל למה הדבר דומה: לאדם שנשא אישה על אשתו חשובה ממנה אין מתקנאה בה, פחותה ממנה מתקנאה בה? כך אמר הקב"ה, אם היית, כביכול, מוצא עבודה זרה, שהיא יותר גדולה ממני, שיש בה ממש, כביכול, אולי אני יכול להבין למה אתם עובדים אותה, אבל לעץ ואבן, לזה אתם משתחווים! יוצא, שעניין עבודה זרה, נמשל לעניין סטייה בנישואין. אם כך, אומר הזוהר הקדוש, קרבן העומר שמביאים אותו בחג הפסח, הוא כדי לבדוק את עם ישראל, בדיוק כמו שמנחת סוטה בודקת את הסוטה, אם היא סטתה אחרי בעלה. אותו דבר קרבן העומר, כביכול, בא לבדוק את עם ישראל, אם הוא סטה אחר עבודה זרה. לכן, קרבן העומר בא למחרת חג הפסח, הוא מברר שעם ישראל לא עבדו עבודה זרה. כל העבודה זרה הזאת הייתה, רק כדי למצוא חן בעיני המצרים, אבל לא שהם האמינו בעבודה זרה. אלא עבדו מתוך פחד ומתוך יראה, כדי למצוא חן בעיני המצרים. אם אלה הם פני הדברים, מובן מדוע לאחר שמביאים קרבן העומר, סופרים ספירה של שבעה שבועות. במנחת העומר נבדק, שעם ישראל לא סטה אחרי עבודה

